

ЗА МЛИНІВСЬКИМ ЧАСОМ

*Виповнилося 45
років районному
радіомовленню*

Маленька, тісна кімната у старому приміщенні районної контори зв'язку. Саме там сорок п'ять літ тому знайшовся прихисток для місцевого проводового радіомовлення. 31 травня 1962 року, відповідно до чинного законодавства, призупиняють свою діяльність районні газети у зв'язку із реорганізацією у міжрайонні. А вже наступного дня – 1 червня - кращі журналісти стають організаторами місцевого радіомовлення при тодішніх конторах зв'язку. Історичний запис, за яким можна відслідкувати зародження місцевого радіо, є в трудовій книжці колишнього редактора районної газети «Зоря» Леоніда Івановича Станька **(на фото)**. Цій людині судилося стати біля витоків створення на Млинівщині проводового радіо.

ЗА МЛИНІВСЬКИМ ЧАСОМ

У сусідній Демидівці справу доручили Івану Яковичу Десяку – славному фронтовику, герою минулої війни, який до цього обіймав посаду відповідального секретаря районної газети «Радянське життя».

Коли у Млинові знову відновився випуск районки, і з «Переможець» вона стала «Зорею», Леонід Станько повернувся до газетярської справи. А тим часом Демидівка пережила нову хвилю реорганізації. У трудових книжках працівників «Радянського життя» від 1 лютого 1963 року з'явився запис: «Звільнено з роботи у зв'язку із ліквідацією району і скороченням посади». У пошуках роботи Іван Якович разом із дружиною Марією Мілентієною переїхали у Млинівський район. Тут, над тихим плесом Ікви, побудували дім і оселилися назавжди. Млинівська районка стала другим домом Марії Мілентієвни, де вона працювала до виходу на пенсію. А Іван Якович 15 березня 1963 року обійняв посаду редактора районного радіо, на якій теж працював до виходу на заслужений відпочинок. Його голос упродовж майже двох десятиріч був звичним ранковим покликком для слухацької аудиторії району, справжнім оберегом хліборобського роду. Чоловік, який гідно пройшов дорогами Великої Вітчизняної війни, з особливим трепетом ставився до нетлінних людських цінностей. До його слова прислухалися, його поважали і шанували. І нині кожна згадка про колегу, котрий найдовше працював на Млинівському радіо, шаноблива, хоча Іван Якович уже давно перетнув межу вічності. Спогадами про працю у ті далекі нелегкі роки нині ділиться дружина фронтовика Марія Мілентієвна, котра, до речі, працюючи в газеті, деякий час була на радіо диктором.

П'ятиріччя щоденних зустрічей із радіослухачами є у біографії нинішнього редактора районного часопису «Гомін», Заслуженого журналіста України Василя Худика. У той час місцеве радіо ще лишалося відділом районки, тому Василю Миколайовичу доводилося працювати, як мовиться, на два фронти – і в газету матеріали вчасно подати, і в ефір з оперативним повідомленням вийти. Через матеріали Василя Худика осяйним променем пролягла значуща історія хліборобського життя краю. Він один з перших ширив славу про звитяжну працю сільських трударів на радіо і в газеті, де обіймав посаду завідуючого відділом сільського господарства.

Бути поруч з людьми, творити про людей – ці життєві і фахові принципи, започатковані колегами, із 1985 року протягом десятиріччя гідно продовжував ще один редактор районного радіо Олександр Жогло. У Млинів Олександр Іванович приїхав відразу після закінчення факультету журналістики Львівського державного університету разом із дружиною Наталею – вчителем української мови. За Олександра Івановича радіомовлення вийшло із відділу районки, його співзасновником стала влада, а молодий, обдарований спеціаліст – генератором запровадження нових творчих ідей та задумів.

У різний час із млинівським радіо були пов'язані долі дикторів Галини Григорівни Токар, Петра Васильовича Заблоцького та ведучої Алли Василівни Бочкової. Я свідомо не згадую решти людей, які підтримували чи навпаки, крізь пальці дивилися на діяльність студії. Бо мова у свято не про них, а тільки про тих, чий робочий день завжди починався із першою зорею, хто вписав свої імена золотими літерами у літопис історії краю, чий голоси були найбільш знаними в районі, хто ніколи не приміряв до себе чиновницького крісла, чий трудові книжки – то пожиттєва відданість одній єдиній професії – її Величності Журналістиці.

Сорокап'ятиріччя редакції радіомовлення дивовижним чином наклалося на початок календарного літа – місяця тепла і злив. Така погода ніби символізує працю журналістів, на чью долю покладається уміння висловити у слові неказане, побачити у сірому – кольорове, у темному – світле. Сьогодні зовсім не хочеться говорити про фінансову скруту, проблеми. Навпаки, у свято хочеться покластися на розуміючого читача, слухача. Бо 45 в історії – це мить. Але у цій миті вміщено багато подій, переживань, розчарувань, надій, які крізь своє серце пропустили кращі журналісти району. За ці роки стільки було реформ, перетворень, майже десять разів змінювалося керівництво району. Одні хотіли бачити радіо «рупором влади», інші турбувалися про технічний стан студії та пристойну платню його працівників, а треті навіть не знали, де розташована студія. На щастя, мережа проводового радіо збереглася. До речі, проводове мовлення, якщо пригадати, було запроваджено з метою оповіщення населення з питань цивільної оборони у 50-х роках минулого століття. Відтоді його функції значно розширилися і радіо стало джерелом інформації для значної армії слухачів. Шкода лише, що пік його розквіту минув. Як підгалузь електрозв'язку воно є збитковим. Та й для співзасновників у нинішній економічній ситуації проблематичним. Але на зміну йдуть електронні ЗМІ, ефірне мовлення, приватизація електрозв'язку, роздержавлення преси... Що ж, поживемо – побачимо, яким буде завтрашній день, чи звірятимуть і надалі за млинівським часом свої годинники мешканці району.

Галина РУДЕНКО,
редактор районного радіомовлення.

На фото: вони очолювали Млинівське радіомовлення:
1. І.Я.Десяк; 2. В.М.Худик; 3. О.І.Жогло; 4. Г.М.Руденко.

